

taget i Betænkning at foreslaae, at naar en fattig Familie skal transporteres fra en Kjøbstad til en anden, skal Udgiften dertil falde paa de to Kjøbstæder. Ved først at gennemlæse Lovbkaftet, glædede jeg mig, idet jeg opfattede den Tanke, der gik igjennem det, som værende den, at slige Udgifter fremtidigt burde fordeles paa større Districter. Dette er nu vel ogsaa ganske rigtigt Mening, men notabene kun for de større Landdistricters Vedkommende; Kjøbstæderne ere derimod stude udenfor, og, om de saa ere aldrig saa smaa, skulle de altsaa afholde alle med Transporterne forbundne Omkostninger. Dette er, forekommer det mig, en Mangel ved Lovbkaftet. Jeg troer, at Kjøbstæderne meget godt kunne indordnes under det Princip, som gaaer igjennem Udkastet, at nemlig det Amt, hvorfra, og det, hvortil Vedkommende sendes, skulle bære alle med Transporten forbundne Omkostninger i Forening, uden at der derfor, som den ærede Minister paa et tidligere Stadium yttrede, behøver at oprettes nogen Fælleskasse for Land og Kjøbstad, thi efter min Mening kunne slige Udgifter meget godt afholdes af Amtsrepartitionsskæmterne, og derefter af Amtmændene fordeles mellem Land og By efter Indvaanerantallet, saaledes at Kjøbstadscommunerne indbetale den Andeel, der falder paa dem, til Repartitionsfondene. Naar Sagen blev ordnet saaledes, at Ordet „Kjøbstæder“ overalt, hvor det forekommer i Udkastet, gik ud, saa at disse altsaa faldt ind under Landcommunerne, vilde dette vistnok vække megen Tilfredshed rundt omkring i Landet, ligesom der ogsaa derpaa, som den ærede første Taler (Vesken) yttrede, vilde undgaaes en meget vidtløftig Regnskabsførelse.

Indenrigsministeren: Jeg troer dog, at det af den sidste Taler Yttrede idetmindste tildeels beroer paa en Misforstaaelse af Lovbkaftet. En Transport af en fattig Familie fra Kjøbstad til Kjøbstad vil jo ikke efter Lovbkaftet komme til ubetinget at falde en Kjøbstadscommune til Last. For det Første vil det være Kjøbstadscommunerne, der ville have at bære Udgiften, men dernæst vil Udgiften kun da falde dem til Last, naar

Transporten er steet tilføes eller ad Jernbane, hvorimod Hjemtransporten igjennem Landet ved de hidtil almindelige Befordringsmidler vil blive at bære af Amtet. Jeg troer derfor ikke, at det kan siges at være etableret som Regel i Lovbkaftet, at enhver Transport af Fattige fra Kjøbstad til Kjøbstad bliver at bære af Kjøbstæderne. Det er kun i enkelte Tilfælde, at den bliver at bære af dem, f. Ex. naar Korsør sender en fattig Familie til Aarhus, hvor der altsaa er Tale om en Sætransport, og hvor der ikke er noget mellemliggende Amt; i saa Fald blive Udgifterne vel at bære af Korsør og Aarhus i Fællesskab, men dette er, skulde jeg troe, heller ikke ubilligt. Naar Fællesskab i saa Henseende mellem By og Land kunde etableres paa en saadan Maade, at det kun blev en reen Afregnings Sag imellem dem, saa seer jeg forresten ikke, at der vilde være nogen større Betænkning ved at gaae ind derpaa. Derfor der derimod til et saadant pecuniært Fællesskab skulde knyttes Fællesskab i Administrationen, saa vilde jeg, som jeg allerede udtalte strax med Hensyn til dette Lovbkaft, finde, at Anledningen var for ringe til derfor at oprette en saadan Fællesadministration.

Tobiesen: Jeg skal blot tillade mig en lille Bemærkning; jeg troer ikke at have yttret, at jeg ansaa Hjemsendelsen fra Straffeanstalten som en Deel af Straffen, medens jeg vel yttrede, at den maatte anses som den sidste Afslutning af den Episode af Forbryderens Liv, der gaaer fra Forbrydelsens Begaaelse, indtil Forbryderen, efterat være afstraffet, sættes paa fri Fod. Naar det blev sagt, at Udgiften ved en Politiforanstaltning af den Art ikke nogen- sinde paaføres Forbryderen, maa jeg bemærke, at denne Opfattelse ikke er aldeles correct; thi Anholdelsen og Besøgelsen fra Anholdelsesstedet til Politiarresten maa ogsaa nærmest betragtes som en Politiforanstaltning, og Udgiften derved maa dog ligefrem betales af Dillingventen. I det Hele synes jeg, at den Tanke maa ligge nær, at Udgifterne ved alle de Foranstaltninger, som en Mand's Forbrydelse medfører, bør afholdes af denne selv, forsaavidt han kan; det kan ikke være Statens Sag at bringe en Mand hjem fra Straffeanstalten, thi han er